

Sygn. akt VI Ka 331/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Prabucka - Ochniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu A. B. i przedstawiciela (...) Skarbowego w O. M. W.

po rozpoznaniu dnia 5 października 2017r., w E.

sprawy:

Z. L. s. Z. i L. ur. (...) w E.

A. S. (1) c. L. i K. ur. (...) w m. D.

oskarżonych z art. 107 §1 kks

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w. E.

z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt II K 250/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I i II w ten sposób, że jako czas czynów przypisanych oskarżonym przyjmuje okres od przełomu 2013r./2014r. do dnia 25 marca 2015r. i obniża wymierzone im kary grzywnien:

- Z. L. w pkt. I wyroku do 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) zł,

- A. S. (1) w pkt. II wyroku do 40 (czterdziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 80 (sto) zł,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżoną A. S. (1) od ponoszenia 1/2 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś od oskarżonego Z. L. zasądza 1/2 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym 600zł opłaty za obie instancje.

sygn. akt VI Ka 331/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w. E.z dnia 23.05.2017 roku sygn. II K 250/16

I. oskarżonego Z. L. uznano za winnego popełnienia tego, iż w okresie od dnia 02 listopada 2010 roku do dnia 25 marca 2015 roku jako właściciel firmy PHU (...) Z. L. z/s w G., będąc jednocześnie osobą odpowiedzialną jako serwisant, urządził w barze (...) w E. przy ul. (...), gry na automacie, będącym jego własnością, w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia

19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. poz. 1540 z późn. zm.), w postaci urządzenia U. (...) nr (...), wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 23 oraz art. 23a w/w ustawy, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, czyn ten zakwalifikowano jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za czyn ten na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. art. 23 § 1 i 3 kks skazano oskarżonego na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych;

II. uznano oskarżoną A. S. (1) za winną tego, iż w okresie od dnia 02 listopada 2010 roku do dnia 25 marca 2015 roku, jako właścicielka baru (...) w E. przy ul. (...), urzędzała gry na automatach w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 z 2009r. poz. 1540 z późn. zm.), w postaci jednego urządzenia, tj. U. (...) nr (...), będącego w dyspozycji firmy PHU (...) z/s w G., wbrew przepisom art. 3, art. 4, art. 6 ust. 1, art. 23 oraz art. 23a w/w ustawy, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji, czyn ten zakwalifikowano jako przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 kks i za czyn ten na mocy art. 107 § 1 kks w zw. z art. art. 23 § 1 i 3 kks skazano oskarżoną na karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 80 złotych;

III. na podstawie art. 30 § 5 kks orzeczono przepadek dowodu rzeczowego opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych (k. 30 akt sprawy) – wykaz k. 74 - automatu przechowywanego w Magazynie Urzędu Celnego w E., pkm (...) wraz ze środkami pieniężnymi – przechowanymi na koncie sum depozytowych – kasa IC O..

Rozstrzygnięto też o zwolnieniu A. S. od ponoszenia kosztów postępowania, w tym opłaty; zasądzono zaś od Z. L. koszty odpowiadające jego udziałowi w sprawie, w tym 1.000zł opłaty.

Od powyższego wyroku apelacje wniósł obrońca oskarżonych, który na podstawie art. 438 pkt. 1, 2 i 3 kpk zaskarżył wyżej wskazany wyrok, w całości na korzyść oskarżonych, i powyższemu wyrokowi zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych,

- obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 113§1kks w zw. z art. 167 kpk, art. 113§1kks w zw. z art. 399§1kpk, względnie art. 16 kpk, art. 113§1kks w zw. z art. 424§1 kpk,

- obrazę prawa materialnego tj. art. 2 ust. 3i5 ustawy o grach hazardowych, art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonych od dokonania przypisanych im czynów, względnie jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonych nie zasługiwały na uwzględnienie.

Przede wszystkim podnieść należy, że sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe na skutek inicjatywy stron. Bowiem wniesienie aktu oskarżenia do sądu w dniu 30 marca 2016r. powodowało, że sądowe postępowanie karne w omawianej sprawie toczyło się według przepisów postępowania karnego zawartych w ustawie Kodeks postępowania karnego obowiązujących od dnia 01 lipca 2017r. do dnia 15 kwietnia 2016r., które na pierwszym planie stawiały inicjatywę dowodową stron, zaś dozwalały na to, by tylko w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami, to sąd mógł (a nie musiał) dopuścić i przeprowadzić dowód z urzędu (art. 167§1kpk w brzmieniu od 01.07.2015r.). Stanowiło to wyraz przyjętego modelu kontrydiktoryjności na etapie sądowego rozpoznania sprawy. Taka treść art. 167§1kpk wpisywała się też w zakres obowiązków Przewodniczącego określonych w art. 366§1kpk w brzmieniu od 01.07.2015r., do których przede wszystkim należało przyjmowanie wniosków dowodowych stron, ich ocena i decyzja o momencie dopuszczenia wnioskowanego dowodu, przy czym dopiero zaniechanie podjęcia decyzji w kwestii złożonego wniosku dowodowego – czego jednak skarżący nie zarzucił- musiało być traktowane jako naruszenie przez przewodniczącego rozprawy powinności wynikającej z art. 366 § 1 kpk. Bowiem w znowelizowanym od dnia 01 lipca 2015r. art. 366 § 1 kpk pozostawiono jedynie zapis „przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym przebiegiem”,

eliminując zwrot „bacząc, aby zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy, a w miarę możliwości także okoliczności sprzyjające popełnieniu przestępstwa”. Stąd przewodniczący – zachowując się zgodnie ze znowelizowaną od 01.07.2015r. treścią art. 366§1kpk- nie musiał czuwać, aby w trakcie rozprawy zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, a jego władza głównie sprowadzona została do tego, aby czuwać nad prawidłowym przebiegiem rozprawy.

Przenosząc te wstępne uwagi na grunt rozpoznania zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego, to należy uznać, że skarżący w sytuacji, gdy postępowanie sądowe toczyło się w myśl przepisów kpk obowiązujących od dnia 01.07.2015r., to nie mógł skutecznie podnosić i wykazać naruszenia przez sąd I instancji art. 167 kpk (w zw. z art. 113§1kks) w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.07.2015r., a polegającym na niedopuszczeniu z urzędu przez sąd I instancji dowodu z opinii biegłego czy też braku przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadków czy też zobowiązania oskarżonych do złożenia dokumentów. Sąd ten - w świetle przepisów znowelizowanego kpk w brzmieniu obowiązującym od dnia 01 lipca 2015r. - nie był bowiem zobligowany do przeprowadzania z urzędu takich czynności.

Nadto wyżej opisane wzmocnienie roli inicjatywy dowodowej stron w świetle przepisów kpk znowelizowanego z dniem 01.07.2015r. znalazło też swoje odbicie w przepisach odwoławczych art. 427kpk, a w szczególności art.427 § 3 i § 4 kpk. Stąd skarżący nie mógł- tak jak to uczynił obrońca oskarżonych w niniejszej sprawie - ani skutecznie złożyć w apelacji dot. Z.L. wniosku dowodowego, w sytuacji, gdy nie wykazał, że nie można było powołać go w postępowaniu przed sądem I instancji ani skutecznie zarzucać sądowi I instancji, że nie przeprowadził z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego A. C. czy że nie przeprowadził z urzędu dowodu z zeznań świadków – funkcjonariuszy służby celnej czy, że nie zobowiązywał stron do składania dokumentów. Stąd zarzut obrazy art.167 kpk (w zw. z art. 113§1kks) dotyczący braku przeprowadzenia z urzędu przez sąd ww dowodów, wobec tego, że postępowanie przed sądem I instancji toczyło się na podstawie przepisów kpk znowelizowanego z dniem 01.07.2015r., to nie mógł podlegać uwzględnieniu.

Ponadto nie zaszedł w sprawie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, by sąd dopuścił i przeprowadził postulowane dowody z urzędu i z tego względu, że zebrany materiał dowodowy był na tyle kompletny, że nie stwarzał wątpliwości co do zasady w zakresie winy oskarżonych.

Nie podlegał też uwzględnieniu zarzut obrazy art. 399§1kpk (w zw. z art. 113§1kks) czy art. 16 kpk. Oskarżonym postawiono bowiem zarzuty zakwalifikowane z art. 107§1kks i taką też kwalifikację zachowano w rozstrzygnięciach zawartych w pkt. I i II zaskarżonego wyroku. Określenie „kwalifikacja prawna czynu” oznacza przyporządkowanie danego czynu przepisowi ustawy karnej określającemu przestępstwo i w takim też znaczeniu została użyta w art. 399§1kpk. Nie może więc z obrazą tego przepisu być utożsamiona wskazane przez obrońcę oskarżonych „wyeliminowanie art. 14 ustawy hazardowej”, gdyż art. 14 ugh po pierwsze nie jest przepisem karnym (w swojej budowie nie zawiera hipotezy, dyspozycji i sankcji), a nadto art. 14 ust. 1 ugh nie był wskazany w kwalifikacji prawnej tylko w opisie zarzucanych czynów, a następnie w opisie czynów przypisanych pominięty.

Nie mógł też posłużyć do skutecznego wzruszenia zaskarżonego wyroku podniesiony zarzut obrazy art. 424§1kpk na tle „braku omówienia w uzasadnieniu wyroku jednej z umów podnajmu powierzchni”. Podkreślić tu należy, że niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, a braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylenie, gdy prowadzą do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co czyni także ten zarzut niezasadnym. Ponadto skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424§1kpk nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 kpk tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Dlatego też podnoszone przez skarżącego zarzuty co do sformułowań przyjętych w pisemnym uzasadnieniu nie mogły doprowadzić do skutecznego wzruszenia wyroku z powołaniem się na naruszenie art. 424§1kpk. Ponadto należy skarżącemu wskazać, że wymowa dowodów w postaci treści protokołu z eksperymentu czy opinii biegłego A. C. (która wcale nie ma charakteru warunkowego i nie można tego było skutecznie wykazać przy odwołaniu się np. do krótkiego fragmentu tej opinii i to wyrwanego z jej kontekstu, który skupia się na ocenie charakteru gier) jest taka, że gry ma

zatrzymanym automacie miały charakter losowy i komercyjny, a to wskazywało na to, że gry na takim automacie mogły być urządzone tylko po spełnieniu szeregu warunków opisanych w ustawie o grach hazardowych, czego oskarżeni nie dopełnili.

Nie podlegały też uwzględnieniu zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych. Sąd I instancji prawidłowo bowiem przypisał i ustalił, że oskarżeni urządzali gry na automacie wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych. Bowiem pojęcie „urządzał” użyte w opisach czynów przypisanych należy interpretować szeroko i utożsamiać z organizowaniem gry w aspekcie udostępniania sprzętu do gier, jego obsługi i zarządzania nim, a więc takich czynności, które mają doprowadzić do tego by gra się mogła odbyć, jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. A. S. jako osoba dysponująca tytułem do lokalu, to nie tylko wynajmowała powierzchnię Z.L. nie zdając sobie sprawy z celu tego wynajmu, ale - co wynika z treści umów podnajmu- to wynajmowała ją w tym konkretnym celu, żeby Z.L. wstawił tam i uruchomił urządzenia do gier, które to urządzenia objęła swoim nadzorem w zakresie bezpiecznego ustawienia urządzenia, zabezpieczenia go przed zniszczeniem, z zapewnieniem dostępu do urządzenia i stałego dopływu energii elektrycznej (§2 i §3 umów k.5 i 36). Stąd umożliwienie użytkowania automatu w zakresie gier hazardowych w miejscu czynu i urządzania gier na wstawionym tam automacie przez Z.L. było konsekwencją zawarcia przez A. S. ww umów. Nadto z materiału dowodowego wynika, że A. S. prowadziła bistro, w którym wynajęła Z.L. powierzchnię w celu wstawienia tam i uruchomienia automatu do gry, stąd miała możliwość nadzoru nad tym jak funkcjonuje wstawiony tam automat. Przede wszystkim zaś z zeznań pracownika baru tj. J. S., to wynikało, że wstawiony wcześniej automat, to został zabrany przez celników, ale po jakimś czasie został tam wstawiony następny automat. Skoro zaś z umów z k. 5 i 36 wynika, że od 2010r. A. S. wynajmowała Z.L. (...) m2 powierzchni lokalu dla wstawienia tam urządzenia i uruchomienia gier, to fakt kontroli w tym czasie baru i zajęcia przez funkcjonariuszy celnych wcześniej tam wstawionego automatu do gier, to powinno wywołać u A. S. (i oczywiście u Z.L., który automaty dostarczał) uzasadnione wątpliwości co do tego czy wstawione przez Z.L. automaty (i przed opisana przez świadka kontrolą i po niej) to są automatami zawierającymi gry, które są urządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy o grach hazardowych. W tym miejscu należy też stwierdzić, że skoro świadek J. S. zeznał o automacie zatrzymanym przez służby celne na przełomie 2013/2014r. i o wstawieniu następnie nowego automatu do baru, to w oparciu o te zeznania należało przyjąć, że automat do gier U. (...) nr (...) zatrzymany w dniu 25 marca 2015r. przez funkcjonariuszy celnych, to służył do urządzania na nim gier nie od 2010r., ale od momentu wstawienia go do baru a wynikającym z zeznań tego świadka tj. od przełomu 2013/2014r. (i w tym zakresie należało skorygować zaskarżony wyrok). Przy czym w sytuacji, gdy Z.L. wstawił kolejny automat do baru A.S., po tym jak poprzedni został zabrany przez służby celne, to z pewnością od tego momentu A.S. godząc się na wstawienie kolejnego automatu pochodzącego z tego samego źródła, to godziła się z tym, że ten kolejny automat również jest automatem naruszającym przepisy ustawy o grach hazardowych. Skoro zaś z tych dowodów wynika, że A. S. nie tylko wynajmowała Z.L. (...) m2 powierzchni lokalu, ale że była też zaangażowana przy przyjęciu automatów do lokalu, zobowiązana do nadzoru nad automatami (i tym zabranym wcześniej przez służby celne i tym zatrzymanym w dniu 25.03.2015r.), za to miała uzyskiwać korzyść finansową w postaci kwot wskazanych w umowach najmu, to te dowody przemawiają za tym, że A. S. sprawując pieczę/nadzór nad wstawionymi tam automatami, zapewniając odpowiednio przystosowaną do zainstalowania automatów powierzchnię, przez co umożliwiła dostęp graczom i do zatrzymanego w dniu 25 marca 2015r. urządzenia U. (...) nr (...), to prowadziła grę na ww automacie. Należy też przyjąć, że bez udziału oskarżonej, w całym przedsięwzięciu nie byłoby możliwe urządzenie gier w tym miejscu przez drugiego oskarżonego, który dostarczył ww automat do lokalu i go serwisował.

Stąd wymowa ww dowodów i wynikających z nich okoliczności, to nie pozwala na przyjęcie, by sąd I instancji nieprawidłowo zinterpretował rolę A. S. w przypisanym jej procederze. Również co do roli Z.L., to –wbrew argumentacji autora apelacji- nie można jej sprowadzać do wynajęcia powierzchni. A już w szczególności w okresie czynu przyjętym przez sąd odwoławczy na podstawie zeznań J. S. tj. od przełomu 2013/2014r., czyli po zatrzymaniu wcześniej wstawionego automatu przez służby celne. Dlatego, co do zasady, to nie można było uwzględnić zarzutów obrońcy oskarżonych, a można było oskarżonym przypisać karalne urządzenie gier. Przy czym uwzględnieniu podlegały jedynie zgłoszone w apelacji zastrzeżenia co do tego, że nie można było przyjąć tak długiego czasokresu czynów przypisanych oskarżonym przez sąd I instancji, co doprowadziło do korekty zaskarżonego wyroku.

Ponadto skoro oskarżeni gry na automacie U. (...) nr (...) urządzali w barze (...) w E. w okresie skorygowanym przez sąd odwoławczy, to oczywistym jest, że miejsce czynu wskazywało na to, że gry były urządzone poza kasynem, w sytuacji gdy organizujący gry nie mieli koncesji na kasyno. Ponadto i z przeprowadzonego eksperymentu przez funkcjonariuszy celnych, i z oględzin zatrzymanego automatu do gier i z opinii biegłego A. C., tj. dowodów które są zgodne i wzajemnie się uzupełniają, stąd zasługują na wiarygodność, to wynika losowy i komercyjny charakter gier na zatrzymanym automacie. A skoro gry na tym automacie miały taki właśnie charakter, to by je legalnie można było urządzać, to należało uzyskać koncesję na kasyno a dozwolonym miejscem urządzania i prowadzenia tych gier było wyłącznie kasyno a nie bar. Oskarżeni urządzając i prowadząc gry o ww charakterze poza miejscem do tego wyznaczonym, a przede wszystkim bez wymaganej koncesji nie podporządkowali się więc obligatoryjnym przepisom ustawy o grach hazardowych, m.in. art. 6 ust. 1 ugh, a to powodowało, że zachodziły podstawy do przypisania im popełnienia przestępstw z art. 107§1kks w sposób wskazany w opisie czynów im przypisanych, po korekcie czasu czynów.

Trzeba też skarżącemu wskazać, że nieprawidłowo interpretuje on przepisy art. 2 ust. 3i 5 ustawy o grach hazardowych, a przez pryzmat tego, niezasadnie neguje opinię biegłego A. C.. Opiniujący zawarł bowiem w niej odpowiedzi na pytania sformułowane, czasami niezbyt fortunnie, przez organ postępowania przygotowawczego. W zleceniu opinii zadano mu pytanie nr 27 m.in. o to czy „gra zawiera element losowości”, stąd odpowiedział na tak sformułowane pytanie (które nawiązuje do sformułowania z art. 2 ust. 3 ugh „grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości”), przy czym w kolejnym zdaniu sprecyzował, że gry na badanym automacie są grami o charakterze losowym (czym nawiązał do treści art. 2 ust. 5 ugh „Grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy”). Przy czym analiza całej opinii nie budzi wątpliwości, iż biegły uznał, że gry na badanym automacie mają charakter losowy (gdyż gracz nie panuje nad wynikiem gry i nie może go przewidzieć), a także komercyjny (gdyż rozpoczęcie gry wymaga opłaty), a także to uzasadnił wynikami badania zatrzymanego do sprawy automatu. A już samo stwierdzenie takiego charakteru gier na ww urządzeniu, w oparciu o ww kryteria, to powoduje, że bez znaczenia jest to czy automat wypłacał wygrane czy nie (samo pobranie opłaty wystarczy do przyjęcia komercyjnego charakteru gry, nie jest już dodatkowo wymagane by dochodziło do wypłaty wygranych). Ponadto nie można uznać by autor apelacji mógł skutecznie podważyć wnioski opinii tego biegłego podając np., że „nie ma takich gier, w których grający ma możliwość przewidzenia ich końcowego wyniku”, skoro są np. pewne gry gdzie wynik gry zależy od zaawansowania i umiejętności gracza, co skutkuje, że gracz ma jednak wpływ na wynik końcowy gry. Nota bene, to z opinii biegłego Z. S., co do której skarżący domagał się przeprowadzenia dowodu, chociaż opinia ta dot. badań zupełnie innego automatu (stąd opinia dot. automatu (...)42” badanego przez Z. S., to nie ma znaczenia dla oceny charakteru gier na zatrzymanym w rozpoznawanej sprawie automacie U. (...) nr (...) i dlatego opinia Z.S. nie mogła utwierdzić Z.L. w przekonaniu, że automat taki jak zabezpieczony, to „ma charakter wyłącznie zręcznościowy”), to autor opinii stwierdził w jej wnioskach, że „gra nie ma charakteru losowego, ponieważ jej wynik końcowy ma zawsze wartość zerową i jest znany przed rozpoczęciem gry”. Stąd nawet ta opinia zawiera zaprzeczenie takiej tezy lansowanej w apelacji obrońcy oskarżonych.

Nadto działalność w zakresie takich gier losowo-komercyjnych to mogła być prowadzona na podstawie koncesji na prowadzenie kasyna, wyłącznie w formie spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 6 ust. 1 i 4 ugh). Natomiast oskarżeni nie prowadzili działalności w takiej formie (co wynika choćby z treści pieczętek ich firm a zawartych na umowach podnajmu), stąd nie mieli nawet realnych szans by uzyskać koncesje na kasyno. Nie spełniali bowiem podstawowego warunku z art. 6 ust. 4 ugh tj. prowadzenia działalności w formie wymienionej tam spółki , by urządzać gry o charakterze komercyjno-losowym.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że tylko decyzja ministra wskazana w art. 2 ust. 6 ugh, to stanowi jedyny akceptowalny dowód oceniający charakter gier na danym automacie. Bowiem z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie V KK 15/13 wprost wynika, że „Przepisy prawa administracyjnego nie powinny wiązać

sądu karnego przy rozstrzygnięciu o charakterze gier urządzanych na automatach, bo byłoby to sprzeczne z zasadą samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego.” (LEX nr 1284783).

Reasumując, to zgromadzony materiał dowodowy i wynikające z niego okoliczności, dawały pełne podstawy by sformułować wnioski zarówno co do winy oskarżonych w zakresie popełnienia przypisanych im przestępstw, jak i subsumcji prawnej ich zachowania pod wskazany przepis prawny z art. 107§1kks. Skarżący nie przytoczył w apelacjach zaś tego rodzaju argumentacji, która uzasadniałaby podważenie prawidłowości rozstrzygnięcia sądu I instancji. Ponadto nie stwierdzono by doszło na tle rozpoznania niniejszej sprawy do obrazu przepisów postępowania wskazanych w apelacjach i to takiej obrazu, która miała wpływ na treść wyroku, czy też do podniesionej obrazu prawa materialnego. Jeszcze raz należy więc podkreślić, że kontrola odwoławcza uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje oparcie w ocenie materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia, które ostatecznie – nawet wobec nie podzielenia pewnych poglądów sądu I instancji a zawartych w pisemnym uzasadnieniu- to co do zasady jest słuszne i trafne. Nie doszło więc i do zarzucanych błędów w ustaleniach faktycznych, które miałyby wpływ na treść wyroku. Należało jedynie dokonać korekty czasu czynów przypisanych oskarżonym, a to z uwagi na treść zeznań J. S., w których doprecyzował on kiedy wstawiono do baru (...) automat wskazany w zarzutach. Konsekwencją zaś znacznego ograniczenia okresu czynów przypisanych oskarżonym to było stosowne obniżenie wysokości wymierzonych im grzywien, poprzez zmniejszenie wysokości stawek dziennych.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 437 § 1i2 kpk w zw. z art. 113§1kks zmienił zaskarżony wyrok w pkt. I i II w ten sposób, że jako czas czynów przypisanych oskarżonym przyjął okres od przełomu 2013r./2014r. do dnia 25 marca 2015r. i obniżył wymierzone im kary grzywien: Z. L. w pkt. I wyroku do 60 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 100 zł, A. S. (1) w pkt. II wyroku do 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 80 zł, a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Ponadto mając na uwadze zróżnicowane sytuacje majątkowo-rodzinne oskarżonych, to zwolnił oskarżoną A. S. (1) od ponoszenia 1/2 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś od oskarżonego Z. L. zasądza 1/2 kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym 600zł opłaty za obie instancje.